

Lite fria tankar, (förlåt mig makthavare)!

Under det senaste årtiondet har försämringar i våra välfärdssystem systematiskt förekommit. Man har bland annat "varit tvungna" att försämra sjukförsäkringssystemet. Så att vi i Sverige har gått från att ha sjukfrånvaro till sjuknärvaro.

Helt aningslöst, hoppas jag, har våra politiker trott att man kan lösa problemen med försämringar, att om man drar ner på ersättningsnivåer och försämrar tillgängligheten till vård, ja då kommer allmänheten att bli friskare, då minskar deras behov av vård och ekonomisk ersättning, ja helt enkelt då kommer Sverige på fötter, för då tvingas "fiffelare" att gå ut i arbete igen och på det sättet genereras det större skatteintäkter. Ja man har trott att man på detta sätt dels skulle få lägre utgifter och högre inkomster i form av skatter.

Vad man inte insett är att, genom dessa åtgärder har man initierat en ökad sjukfrånvaro för människor som inte har klarat att, genom sjuknärvaro bli friska, utan istället har sjukdomar blommat ut och gjort en del människor betydligt sjukare med i många fall långtidssjukskrivningar som följd. Detta i sin tur har lett till en ökad samhällskostnad som naturligtvis måste bekämpas, för "fiffelare" måste vi ju hålla efter här i Sverige. Så nu försöker man göra om samma sak igen, naturligtvis i sann samhällsanda och med största omtanke om de människor som är sjuka.

Försämringar i våra trygghetsförsäkringar, en veritabel klappjakt på i första hand långtidssjukskrivna, där man naturligtvis med en stor propagandaapparat skall få människor att inse att de långtidssjukskrivna är personer som inte vill arbeta, utan personer som genom fiffel och båg vill leva livets glada dagar, gå på krogen dricka champagne och rulla hatt, på andra människors bekostnad. Det är en klassisk taktik för att förbättra samhällsekonomin.

Under ett antal år nu har det från politiskt håll basunerats ut att, nu går det bra för Sverige, Sverige är på rätt väg, Sveriges ekonomi är i balans till skillnad från andra länder. Det är bara en del av de superlativer som politikerna öst över sig själva, för det är ju dom som har styrt Sverige in på rätt bana.

Samtidigt har vården skrikigt i högan sky över att det saknas pengar, våra sjukvårdsköer har växt till orimliga nivåer. I den situationen drar våra politiker in avtal med vårdgivare vilket gör att köerna kommer att växa ytterligare och vårdtagare har snart ingenstans att vända sig för den vård som man enligt lag har rätt till och som man har betalt skatt till under hela sin yrkesverksamma tid

Ett exempel från min absoluta närhet här i Göteborg, som jag har följt under en tid:

En fullt frisk person med fast heltidsarbete råkar få ett senbräck i sin handlov. Någonting som inte på något sätt är livshotande, men ger smärta och rörelsehandikapp. Efter undersökning visar det sig att operation måste göras. En operation som tar 12-15 minuter att utföra. En remiss sänds iväg för denna operation.

Svar kommer ganska snart personen är välkommen för operation om 13-16 månader!!! En ny remiss sänds till en annan enhet, samma svar där!!!

Vad har den här personen för val, att kunna arbeta vidare med denna åkomma under så lång tid är inte genomförbart. Skall en i övrigt fullt frisk person tvingas sjukskriva sig i ett till ett och ett halvt år för en operation som tar 10-15 minuter. Vad blir följderna för den drabbade, försämrade ekonomi, förmodligen psykiska problem över att tvingas gå hemma med värk och rörelsehinder under sådana omständigheter, inte uteslutet att personens arbetsförhållande efter denna tid blir helt annorlunda, men framförallt vilka framtida men kan det bli om skada inte åtgärdas. Och hur kommer den personen att känna sig, utpekad som "fifflare" av företrädare för vårt land, "fifflare" som man måste se till att få ut i arbete!!!

Och vad blir kostnaden för samhället av en sådan behandling, i form av sjukersättning och eventuellt fortsatta problem för patienten???

I detta skede gick frågan till läkaren: Var i landet är det kortaste väntetid för en sådan här operation? Svar: i Skåne. På begäran sändes en remiss dit efter några veckor kom svaret du är uppsatt på kölista operation om en till två månader. Men snart ringde telefonen kan du komma nästa vecka för operation. Det tog totalt bara ca en månad. Operationen är genomförd, gick bra och personen är i arbete igen.

Hur många sådana här "fifflare" finns det i Sverige, hur många är det som inte kan få vård för att, vården har nedmonterats och patienterna i stället har satts upp på kölistor???

Naturligtvis kostar detta samhället stora pengar, men har någon räknat på vad detta kostar patienten i pengar, i smärta på grund av sin sjukdom, i smärta på grund av avsaknaden av socialt liv, av smärta av att ses som en "fifflare" och därför vara jagad med blåslampa av företrädare av vårt samhälle???

För min egen del, efter nio års sjukdom i ME/CFS, fick jag även diabetes. Det tog en ganska lång tid innan jag fann en läkare, som jag kunde få träffa för provtagning och diagnostisering. I utredning för diabetes ingår ju även undersökning hos ögonläkare då ögonskador är vanliga i denna sjukdom. Remiss sändes till ögonklinik för en sådan undersökning, resultat: efter ett års väntetid ringde jag för att få höra hur länge det skulle dröja innan jag fick denna undersökning, svaret blev att det tar minst två år till, med största sannolikhet ännu längre.

Naturligtvis är det ju oväsentligt att inom rimlig tid göra undersökningar som kan förhindra senare allvarigare skador, det viktiga är ju trots allt att bibehålla så långa vårdköer som möjlig.

Psykvården i det här landet har ju under många år helt nedmonterats, personer som man vet behöver hållas under vård och i många fall inlåsta, för övriga medborgares säkerhet. Har istället skickats ut på våra gator och torg, utan tillsyn, men naturligtvis måste vi ju se till att dessa människors frihet är okränkbar, dom måste ju få röra sig fritt i samhället. För att verkligen, se till deras fri och rättigheter så kan dom ju inte ens på egen begäran få vård fast dom känner att det är på väg att gå över styr, i stället motas dom redan i dörren så att dom får gå ut i samhället och avreagera sig.

Denna sommar har vi verkligen sett verkningarna av detta, en person som bad om hjälp nekades, han gick ut och slog ihjäl en äldre man med ett järnrör och skadade svårt några andra personer. En annan person hyrde sig en "radiobil" för en nöjestur i gamla stan med känt resultat. En annan som visserligen vistades på institution, ville gå ut och naturligtvis fick han det, att han hade kniv med sig och högg ihjäl ett litet barn, verkar vara något som ingår i dessa personers rättighet till frihet.

En händelse som man ännu inte vet orsaken till, men där mycket talar för att, det är en person som tillhör samma grupp som de tidigare nämnda, är mordet på vår utrikesminister Anna Lindh. Alla dessa händelser är djupt tragiska och borde aldrig ha kunnat hända.

Nu i regeringens budgetproposition, framhävs att, långtidssjukskrivningarna är det enskilt största hotet mot vår välfärd.

Personligen står jag mycket frågande inför det faktum att man tycks vara förvånad över situationen och nu skall minsann "fifflarna" hängas ut och få betala.

Vän av ordning måste ju faktiskt ställa frågan till våra folkvalda:

Vad sade era konsekvensanalyser, (för ni hade väl sådana), när ni tog beslut att avrusta vården, trygghetsförsäkringarna och psykvården?

Är det inte på det sättet att ni tagit beslut om dessa åtgärder fullt medvetna om de konsekvenser det kunde få, men att ni har blundat korsat era händer bakom ryggen och önskat att det inte skulle gå så illa?

Är det inte också så att, verkligheten nu har kommit ikapp er, att kostnaden för dessa felaktiga beslut börjar bli alltför hög, när den även har trängt in i maktens korridorer och att ni nu måste hitta syndabockar som får ta ansvar för era felaktiga beslut?

Göteborg 2003-09-24

Lasse Lindberg